

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

RECALLS.

A fá algunas senmanas que D. Joan Mañé y Flaquer, director del *Diari de Barcelona*, sense recordarse de que en altre temps duya gorro-frigi algun periodista que avuy porta barretineta d' estam, s' entreté confeccionant articles de retalls per posar en ridicul a las eminencias del partit republicá.

Retallant lo que l' hi convé y deixant estar ó amagant lo que l' hi sobra, embastant y surgint, arregla cada diumenje un articlet, qu' es la delicia dels lectors de 'n *Brusi*.

Pretén demostrar lo periodista sastrinyolis que 'ls republicans no diuhen lo que creuhen, ni creuhen lo que diuhen: que una cosa son las prédicas y un' altra cosa molt distinta 'ls fets: que la democracia es la negació de tot govern: que las doctrinas democráticas son inaplicables, y altres deduccions pèl mateix estil, que podrian desvaneixe's dihentli:

—Alsís de puntetas, D. Joan, y si es capás de mirar per damunt dels Pirinèus, contempli 'l govern democrátich per que 's regeix fá catorze anys la República francesa, y quan haja vist l' espectacle de aquella afortunada nació governantse per sí mateixa, agafi las estisoras, posi fil a l' agulla y surgeixi tant com vulga.

Pero bèn mirat, en aquests temps en que 'l partit republicá espanyol es expulsat de la llei y taxtat de ilegal y en que se l' hi suposa una impotencia sense remey possible, los repetits esforços del sastre de Torredembarra demostran que 'ls enemichs del partit republicá no dormen sempre que tenen son.

O sinó, ¿a qué vénen aquells articles plens de mala intenció? Donar punxadas a un mort, si no fos una crueltat y una profanació, fóra una solemne tonteria que no pot cometre un periodista tant intencionat com lo director del *Diari de Barcelona*.

Pero en fi, siga lo que 's vulga, no més que per una vegada a la vida, demaném als lectors que 'ns permetin seguir la mateixa táctica qu' ell, aplicant la nostra tasca de avuy no a surgir retalls dels escrits de D. Joan, que prou ne trobariam, donantse tals castanyas, que ni per Tots Sants a Arbucias, sinó las opinions manifestadas en distintas ocasions pèl mónstruo de la sabiduria, pèl imponderable D. Anton, amo de las cireras.

L' héroe malaguenyo, aquest home avuy tant monárquich y tant dinástich, que tot ho coloca dessota de la monarquia y de la dinastia, formava part de la minoria conservadora de las Constituyents de 1869, y

al votar aquestas al rey que havia de ocupar lo trono ¿pensan per ventura que vá votar a D. Alfonso?

Ni 'ls mils. L' héroe de Málaga vá votar en blanch, y després deya, per explicá 'l seu vot:

«He votat en blanch perque lo que jo proposava al país no era una persona, sinó una doctrina.»

Y més endavant al explicar aquesta doctrina, afegia: «Encare que la forma hereditaria en la monarquia siga per mi la millor, no per aixó vull, ni puch sostenir en lo sigle XIX que siga l' única forma possible de fer y consolidar dinastias.»

De manera que D. Anton llavors admetia com a possible y legal la facultat de acudir a la monarquia electiva.

Y l' home que avuy nos declara ilegals en nom de la inmutabilitat dels principis dinástichs hereditaris, presentava un memorial a la Revolució de Setembre, concebut en aquests termes:

«Si vosaltres, per un procediment que no es pas lo meu, per una doctrina que no es pas la mèva, arribessiu a crear una monarquia capás de realisar lo dret y amparar la llibertat y 'ls interessos de tots, contéu ab lo meu respecte, ab la mèva lealtat, ab la lealtat que haig jo de tenir sempre a la llei.»

«Jo no professo principis absoluts. Necessitaria renegar de tots mos antecedents y alterar totas las conviccions de la mèva vida per afirmar que únicament la monarquia hereditaria pot fer la felicitat de un país.»

Francament, si D. Anton no hagués pronunciat aquestas blasfemias y hi hagués a Espanya avuy un periodista prou atrevit per consignarlas, de segur que no s' escapava de anar a raure a la presó, a esperar que 'ls tribunals l' hi regalesin alguns anys de presiri, per entretenirse.

Estém en plé periodo de reacció. Los pulmons respiran la mateixa atmósfera que 's respirava en 1867. Com llavors es oprimida la premsa, las eleccions son falsejadas, certas opinions perseguidas, lo ciutadá a disposició del governador que mani durlo agarrotat a un calabosso.

A l' any després del daltabaix revolucionari 'l mateix D. Anton que avuy nos oprimeix, explicava, davant de las Córts revolucionarias, la reacció de 1867, en aquests termes:

«Inútilment vaig predirlos un dia y un altre dia que per aquell camí no s' anava en lloch. Inútilment vaig demostrarlos que aquella reacció en favor de l' autoritat de la que abusavan tant insensatament havia de acarrearlos una grandíssima tempestat política, havia de excitar més vivament que may la passió de la llibertat, y que en comptes de restablir ab aixó la verdadera autoritat, anavan a posar en tela de judici y probablement a perdre tot quant fies llavors havia sigut sagrat a Espanya, lo mateix la dinastia antigua que las institucions seculares.»

«No menos en vá procurava fer comprendre a aquells poders triunfants que quan hagués demostrat del tot ab los seus actes y ab las sevas paraulas, al país, que no mereixian cap respecte las lleys civils y constitucionals, y qu' era licit violarlas continuament, fins desde 'l poder, no 's podrian sustrene en bona

lógica a la mateixa sort las lleys militars, més tart ó més dejorn, com s' ha realisat y tenia que realisarse forsosament.

«Ningú llavors vá atendre mas paraulas. ¿Será, per ventura, veritat, com deya tristament Platon algun dia, que 'ls reys están perpetuament destinats a fer lleys contra 'ls pobles y 'ls pobles perpetuament destinats a fer lleys contra 'ls reys? ¿Será veritat també un' altra sentència més trista y amarga encare de Aristóteles, es a saber: que la noció de la justicia, que l' idea del dret, que 'l sentiment del deber tant sols se reflexan ab claretat complerta en la consciencia dels débils?»

Aquí tè, D. Joan uns puants retalls, entre molts altres que podria proporcionar 'hi.

Surgeixis y fassin una capa. Una capa per abrigar a la Constitució interna, inventada per la gent conservadora.

Sobre tot que no 's costi, qu' en aquest temps los costipats son en extrém perillosos.

P. K.

UN CONFLICTE.

FLOSOFEM.

Tota autoritat ha de ser legitima: sense aquest requisit no es autoritat.

Una ley dictada per una autoritat legitima no es tal ley ni tal haca.

Los dependents d' una autoritat ilegal no son més que cómplices de la egalitat.

¿Què tall! ¿Vaig bè? Suposo que dirán que sí. Donchs, continuém.

No estém obligats a observar lleys ilegítimas. No debèm obehir autoritats ilegals.

Tothom tè, finalment, lo dret d' invocar l' apoyo de la ley legal contra las imposicions ilegals, ilegítimas, improcedents, etc., etc., de qualsevol intrús.

¿Es veritat? Se passa a votació.

Tots los lectors de LA CAMPANA:—¡Síiiii!—

¿Sí? Pues ara treyém conseqüencias.

L' Ajuntament... (dich *ajuntament* perque un nom ó altre l' hi haig de donar;) l' ajuntament de Barcelona, repeteixo, se troba en una situació sumament escepcional, anormal, garrafal y tot lo acabat en *al*.

Aquesta situació mereix una mica d' historia: remontémos, pues, als orígens del conflicte.

Al realisarse la irrupció dels bárbaros...vull dir, dels conservadors, invadidas completament las altas esferas del presupuesto y empunyadas ja las riendas del poder y 'l látigo de la autoritat, los jefes de las hordas canovistas, dirigint una mirada cap a terra, s' adonáren de varias petitesas que fins llavors no havian vist ni somiat.

Aquestas insignificancias eran las corporacions municipals.

—¡Holal!—van dirse,—es dir qu' encara hi ha ras-

tre de liberalots? Pues, fora; cop d' escombra y al carrer.

La escombra era la destitució, ó la suspensió, ó la presó, ó qualsevol altra infracció.

Los ajuntaments queyan com á moscas; las suspensions plovián á toneladas, y entre morts y ferits, ab rahó ó sense rahó, una pila de centenars d' ajuntaments van quedar-se de patitas á la calle, quan no de patitas en un procés criminal.

Un dels ajuntaments agraciats va ser lo de Barcelona.

Y ara entrém de p' é en l' assumpto.

Separar un ajuntament es molt possible y hasta estrictament legal; pero darrera la separació ha de venir la justificació d' aquesta medida.

La ley es categórica, y per aquest cas fixa un plasso, acabat lo cual, no probantse los motius de la separació, han de tornarse á reposar en sos llochs los ajuntaments suspesos.

Lo plasso, pèl que toca á la nostra corporació municipal, ha transcorregut ab excés, y ab la ley á la mà y la indignació al cap de munt, los concejals barcelonins poden exigir la devolució de las insignias del seu càrrech.

Y aixó es lo que, hasta cert punt, han fet.

Ara bè: quin es lo ajuntament legal? quin es lo verdader ajuntament?

Si en lloch d' ajuntaments fossin condes, sapiguent que 'l que paga es el verdadero conde, tindrian que cap ajuntament fora 'l verdader, perque, segons sembla, cap paga.

Pero com que aqui no 's tracta de condes, sino de edils de la ciutat dels idem, resulta que 'l conflicte queda en peu, y en cama y en tot lo que vulguin.

Y de quina manera!

Escollin y esgarrifinse.

L' ajuntament número dos (vull dir l' interino,) fa las llistas electorals: vé l' ajuntament número hu y diu que aquestas llistas no serveixen.

L' ajuntament número dos presideix las eleccions de diputats: vé l' ajuntament número hu y afirma que aquestas eleccions son nul·las.

L' ajuntament número dos porta á cap las eleccions de senadors: vé l' ajuntament número hu y declara que las eleccions no serveixen de res.

Y, per últim, l' ajuntament número dos projecta efectuar un empréstit, y á continuació surt l' ajuntament número hu assegurant que 'l tal empréstit es extra-legal.

Davant d' aquest enredo, ¿qué hem de fer los pobres habitants de Barcelona? ¿á qui hem de creure? ¿á qui hem d' obehir?

Jo no sé lo que sortirà en resumidas qüentas; pero atemperantme á la ley, desde ara 'm sublevo y 'm declaro independent... de la tutela del nou municipi.

En virtut d' aixó, desde avuy deixo sortir lo mèu gos sense collar ni bossal, perque 'ls llasseros actuals no son ningú per agafarmel.

Y, ademés, ni manat á la minyona de casa que cada vespre baixi las escombrarias al carrer, tant si 'l municipal mira com si no mira.

¿Somos ó no somos?

FANTÀSTICH

A dit algun periódich que el Sr. Estartús que capitanejava una de las partidas que últimament van alsarse en la provincia de Girona, havia sigut cabecilla carlista ó tenia ab lo cabecilla del mateix apellidorelacion de parentiu.

La noticia es falsa.

L' Estartús que manava, segons diuhen, la partida republicana, no ha tingut may ab los carlins altre relació que la que té 'l gat ab la rata. Vull dir que sempre 'ls ha ensenyat la boca del fusell.

Aquest Estartús era durant la guerra passada capitá de voluntaris y vá contribuir no poch á la heroica defensa de Tortellá.

Escollin una de tantas historias que honran al partit conservador.

A Valdelasco (Huelva) hi havia un veterano de la guerra civil, que vá quedar marco iluyant en defensa de la libertat y de la patria. Al honrat patriota fá quaranta dos anys que 'l govern vá senyalarli una petita pensió; pero ell vá permutarla ab un estanch, á fi de no ser gravós á la nació.

Fá quaranta dos anys que 'l veterano de Valdelasco

era estanquer, y fá alguns dias, poch avants de las eleccions, que 'l govern vá declararlo cessant.

Y are s' ha quedat sense bras, sense estanch y sense pensió.

A dos músichs de regiment que van assistir als funerals del capitá Mangado, dos guerdillas van durlos presos al quartel.

Lo govern de 'n Cánovas-Pidal es molt religiós.

Per predicar un sermó desterra al Pare Mon: per anar á l' iglesia á pregar per un desgraciad, posa presos á dos músichs de regiment.

¿No 'ls sembla que aquest govern per forsa ha d' estar deixat de la mà de Déu?

Un capellá de un poble de la provincia de Huesca s' ha negat á batejar á una criatura ¿perqué dirian?

Perque 'l padri volia posarli 'l nom de Emilio y aquest es lo nom de 'n Castelar.

De capellans n' hi ha de molts maneres.

Fins n' hi ha de singlars.

Llegeixo y traduheixo:

«Ha arribat á Madrid en estat perfecte de salut l' excomandant en jefe del exercit del Nort, Sr. Pavia. Dignes son de sentirse y de contarse 'ls detalls que 'l general del 3 de janer facilita al seus amichs sobre l' encontre de Orbaiceta entre 'l comandant Sos y l' ex-capitá Mangado; pero no está per tafetans la Magdalena ni pot referirse tot lo qu' es digne de contarse. Diré, si que en opinió de alguns l' infelís capitá Mangado esperava trobar amichs que l' auxiliessen en llch d' enemichs que 'l perseguissen, en lo comandant Sos y la forca que aquest manava.»

Y are vajan reflexionant. Nosaltres no dirém res més.

Parlant dels presoners de Santa Coloma, diu lo Demócrata de Girona:

«Molt s' ha escrit y s' ha parlat aquestos dias sobre las circunstancias que van concorre en la presó de aquelles forsas; pero hi faltava 'l seito especial que deu caracterisar tant trist succés als ulls de todas las personas que tingan sentiments nobles y honrats. Nos referim á las paraulas duras ó poch generosas que, segons se conta, va proferir lo coronel Sr. Camprubi—sobradament célebre—en lo moment de pendre possessió, diguemho aixís del comandant y oficials presoners. No falta qui assegura que arribá al extrém de caificarlos de canallas y miserables, lo qual, de ser cert, denota ruindat de cor y poca noblesa.»

«Y res volém dir del abús de autoritat que 's vá cometre al nostre entendre, contra la referida forsa obligant á tots los que la componian desde 'l comandant fins á l' última classe á arrencarse 'ls galons, (alguns dels quals havian sigut guanyats heroicament molt avants que 'l Sr. Camprubi somiés en ser simple subteniente) pues aixó constituheix una verdadera exoneració que ningú té dret á exigir mentres no existeixi sentència ferma que l' imposi.»

Ja veuhen, si es cert lo que conta 'l Demócrata de Girona, 'l coronel Camprubi s' ha guanyat lo grau de brigadier.

Per lo tant dirém com en los toros:—Que se le dé...!

Paraulas que 'n Cánovas dirigia in illo tempore al gubern de 'n Gonzalez Bravo:

«Seguiu, seguiu, senyors ministres, pèl tenebrós camí que havéu emprés. Pero estigüeu segurs de que ningú vos acompanya. Per aquest camí aniréu ben sols.»

D. Anton se troba avuy en lo mateix cas.

Vá tant sol per aquest camí pedregós, que si cau de bigotís, ni Sant Antoni 'l seu patró l' aixeca.

CARTAS DE FORA.—De Celrá 'ns escriuhen que al arribar á la població 'l vicari nou acompanyat de una minyona, vá dirli 'l rector que no 'l volia.—Bueno, vá respondre 'l vicari: 'm buscaré casa per mí y per la minyona; y aixís vá ferho llogant una casa molt petita de la Plassa de la Font, tant petita que per anarse'n al llit ha de passar, segons diuhen, pèl quarto de la minyona. Jo ja ho veig: un vicari de Celrá, ¡no pot pas llogar un palacio.!

Lo rector de Gornal, prop del Arbós, s' ha fet fer en nom seu l' escriptura del cementiri nou, qual terrenó vá ser pagat pèl poble. ¡Hi ha tants rectors que s fincan á expensas dels seus feligresos!

Un jesuita anomenat Pare Arnau, predicava á Reus y deya que tots los homes quan se casan se converteixen en tirans ab las sévas donas y amables ab las agenas. Y no vá dir res de lo que fan los capellans quan prenen majorjona.

Nos escriuhen de Camarasa (provincia de Lleyda). «Lo dia de Sant Jordi, patró de Catalunya 'l rector de aquesta vila vá rifar un Jesuset. Alguna cosa hem adelantat. Judas se 'l venia, 'l nostre rector se 'l rifa.»

Los llanús de Granollers van anar á fer una romeria, havent succehit un miracle. Figürinse que una pelegrina que anava á collir una mota d' herba, vá caure trencantse 'l bras per dos puestos. Al tornar los pelegrins á Granollers, van anar al Centro católich á pendre café y á brindar. Per supuesto, aquesta manifestació carcunda vá

ferse ab permís del mateix arcalde, que posa trabas y dificultats als enterros civils. Senyó arcalde de Granollers, aixó ja passa de taca d' oli.

Nos escriu un honrat veñí de Rosas, que havent arribat de nit á La Escala, en lo moment en que tornava á casa de un amich seu, vá veure insultat y amenassat per un sereno anomenat Pipa, 'l qual á la matinada vá privarli la sortida acompanyantlo á casa del Arcalde. Aquest Arcalde encare vá donar la rahó al sereno. Lo veñí de Rosas diu ab rahó:—De segur que si aquest arcalde hagués sigut ministre, lo que menos me penja.

L' arcalde de Santa Coloma continua negant permís á uns joves que volian fer un ball ab piano.—En la mateixa població un capellá vá danar una bofetada á un jove qu' estava tranquilament á la iglesia. Lo jove vá dirli:—«A fora no m' ho faria.» Y 'l valent capellá vá replicar:—«A fora? N necessito quatre com tú.» Aquí tenen un capellá forsat, digne de tirá un carro.

TESTAMENT.

Trobatme en lo llit de mort, jo donya Esquerra Dinástica, y veuent béu clá y béu net que per mí no hi ha esperansa, hi determinat, avants de que acabi de fer l' ánech, disposar dels béns que tinch, que per cert son bastant magres.

Comensant per colocar las cosetas més tronadas, lego la mèva bandera á qualsevolga drapayre, perque 'n tregui algun quartet surgintla y apedassantla. Faig completa donació del mèu célebre programa al dentista que 'm serveix, perque ell pugui aprofitarsen prenentlo com a modelo dels prospectes de la casa. Regalo la conseqüencia que en tot hi guardat fins ara, a aquestos equi ibristas que fan forsas per las plassas, creyent que m' ho agrahiran y que sabrán estudiarla.

Dono 'l perñelch Moret al mèu amich senyor Cánovas, perque 'l coluqui ab un pal dalt de la seva teulada, y aixís sabrá de segur si 'l vents cambian ó no cambian, mo't més bè que si hi posés una veleta de llauna.

Regalo aquesta altra mómia, que 's diu Serrano, á la Espanya, suplicantli que la instali en un museo, tapada ab una gabiá de vidres y ab un lletrer, á la panxa que digui:—«No va fer més que defensa aquesta patria.» Item mas: Faig donació del gran orellut Posada á tots los aficionats als trenca-caps y xaradas, prometentlos formalment que passarán horas llargas avants no averiguarán lo que aquesta closca llanca.

No faig donació de 'n Martos perque, ab las sévas camándulas, no sé bè de cert si es mèu, ó si acas es d' algun altre. Si en efecte don Cristino resulta mèu, jo desde ara lo regalo... á aquell que 'l vulgui, advertintli de passada que no 's fíhi gayre d' ell perque té molt malas manyas.

Los vinticiach dipulats que hi pescat per art del diable, los torno á doná al gubern, si aquest se digna acceptarmels; pues es just y equitatlu que, ja qu' ell los ha dat l' acta, no servintme á mí per res, ara torni á encarregarsen. Per fi dispozo y ordeno que 'ls tres ó quatre cents plagas que fins avuy han format en las fi as esquerranas, obehint la mèva veu, qu' es lo crit de desbandada, vajan á ingressá altre cop, fent un nou esforç de barra, en los partits que per mí van abandonar pensantse que seguint darrera mèu podrian salvar... la Espanya.

Y ara, ab l' esperit tranquil y ja á punt d' entregar l' anima, —que ni que fos de botó seria més mal girbada— demanant á aquells que he ofés que vulguin ben perdonarme y perdonant també jo als moits que me 'l han pegada, diré á tots los meus amichs y á la mèva pobra patria:—Vaug neix com un pollet y moro com una rata. Aquí da fin el sainete; perdonad sus muchas fallas.

C. GUMÀ.

tant en tant los esquerrans celebran un xèflis.
Y á cada xèflis ja se sab: com que panxa plena fá bullicia, per postres se barallan per véure qui será 'l jefe de l' esquerra.
¡Cosa raral Com menos esquerra més jefes.

Lo senador que vá elegir la Academia de Medicina de Madrid, es lo republicá Dr. Cervera.

Lo Dr. Cervera es un dels oculistas més notables d' Espanya.

No sembla sinó que 'ls metjes de la Academia coneixent la ceguera del govern han volgut enviarli 'l doctor que pot curarla.

Per lo tant ja ho saben: sempre que la nació vulga 'sfará la proba: lo Dr. Cervera té uns remeys molt radicals.

Paraulas d' en Moret en una reunió d' esquerrans: «Las monarquias anti-democráticas no pueden subsistir.»

Mentres en Moret feya aquesta declaració, passava un xulo pel carrer que cantava lo següent:

«Ni contigo ni sin tí
mis penas tienen remedio:
contigo porque me matas
y sin tí porque me muero.»

Temps endarrera 'l general Gordón oferia no sé quantas mil lliuras pel cap de Osman Digma.

Y are que 'l general Gordón ha caygut á la rateta, 'l govern d' Egipte ofereix diners á qualsevol que presenti á dit general sá y lliure.

Los sudanesos tenen ocasió de guanyar un capital... Pero son desconfiats y més s' estiman arreglarli 'ls comptes ells mateixos.

Un altra víctima de la sanya gubernamental. Ha sigut prés lo Sr. Grijalvo, actual director del Progreso de Madrid.

A continuar aixis, dintre de poch, á la fatxada de la presó haurán de posarhi un rétol que diga: «Cárceles nacionales y Redacción del Progreso.»

Després de no sé quinas renyinas ab lo ministre de la Guerra 'l general Pavia, ab l' excusa de trobarse malalt, abandona 'l mando del exèrcit del Nort y 's presenta á Madrid tant campant com si tal cosa.

A mi no me la duria al moll, Perque, d'onguinhi las voltas que vulgan, aixó es desertar davant del enemich.

Es desertar davant del ministre de la Guerra, enemich de 'n Pavia.

Din un periódich conservador qu' en Ruiz Zorrilla es lo butxi de la patria.

Y l' hi respon un periódich democrátich: «Indubtablement son més modestas las aspiracions de 'n Ruiz Zorrilla. Suposant que haja de haverhi algun condemnat á mort se contentará sent lo sepulcher.»

La majoria dels compromissaris de fora que ván venir á Barcelona per l' elecció de senadors ván rebre lo següent: Viatje, manutenció y tres duros de propina. ¡Figúrinse ab quin entusiasme votarian al govern! ¡Tres duros, manutenció y viatge...!

—¿A qui vota vosté?
—¿Jo? A la Pepa.
—¿A la Pepa?
—Si, senyor... ¡Viva la Pepa!

Antiguament los que aspiravan á diputats, prometian als electors camins y carreteras, ponts y viaductos, escolars, hospitals, rebaixas en los impostos, etc., etc., ja que 'l prometre no fá pobre.

Després de elegit lo diputat, tot aixó 's tornava aygua-poll, de manera que fóu necessari adoptar recursos més positius.

Y aquestos recursos consistian ab fatoris, mam y cigarros.

Pero tot aixó queda endarrera desde que un tal Sr. Marin Ordoñez, diputat electe per Cabra, ha trobat un medi més expedit per contentar als seus electors.

Tal ha sigut regalarlos un parell de toros, que han sigut correguts pels carrers, ocasionant ¡oh fortuna,

oh alegría, oh santa diversió espanyola! un parell de victimas.

No en vá Cabra es ja naturalment un districte banyut. Desde are 'l diputat Marin Ordoñez será un diputat de punta, que podrá presentarse al Congrés vestit de torero, ab la capa embolicada á la cintura.

Y respecte als dos electors que se n' han anat al altre barri, ningú més felis qu' ells. Are serán més electors que may.

Dihen que dintre de poch quedarà disolt lo cassino de l' esquerra de Barcelona, posantse á la venta 'l mobiliari.

Escoltin y si no surten compradors? Llavors podrán rifarse 'ls mobles.

Tal com en Cánovas s' ha rifat als esquerrans.

Dias endarrera 'l Sr. Herce vá telegrafiar al govern dihent que s' havia alsat una nova partida en la provincia.

Algunas horas més tart telegrafjava dihent que no hi havia tal partida ni tal aca.

Ab lo qual vá estolviarse de dur la familia á dormir á ca 'l bisbe.

¿Saben que al Sr. Herce un d' aquests telégramas podia valerli una bona ganga?

La qüestió depenia únicament del estat en que 's trobés en Romero Robledo, que podia telegrafiarli:

«En virtud del primer telegrama anunciante la aparición de una nova partida, se l' hi concedeix una altra gran creu. No ho estranyi, ha prestat, sense voler tal voita, un gran servey al ministre de la Gobernació. Tenia sing'ot y al rebre 'l telégrama vá passarme en un moment.

Un periódich de Madrid publicava dias endarrera la següent esquela mortuoria:

†

LA IZQUIERDA DINÁSTICA HA MUERTO

Su abuelo el duque de la Torre, su madrastra el Sr. Martos, sus ministros inconsolables, Cánovas testamentario, etc., etc.,

Suplican á Vd. se sirva encomendarla á Dios y asistir á su entierro que se verificará en el Círculo de la Izquierda, mañana miércoles.

El duelo se despide en la calle de Serrano.

Se suplica el coche y la maleta.

La senmana passada quan tothom parlava de partidas, vaig cullir al vol lo següent dialech:

—Pero Anton, tú sabs que son aquestas partidas?
—Suposo que serán lo que son sempre las partidas, son las queridas dels partits.

En lo *Butlletí oficial* continua publicantse la llista de las personas que han votat, y d' ellas resulta:

Qu' en lo colegi que presidia 'l Sr. Cusachs vá votar mossen Moresma, canonje difunt y D. Ramon Estruch y Ferrer, senador difunt també.

Y resulta ademés que 'l Sr. Cusachs president de la mesa havia assistit encare no fá un any al enterro de D. Ramon Estruch.

Are 'l Sr. Cusachs podrá dir:—Veritat que vaig assistir al enterro; pero, francament, no sabia que 'l Sr. Estruch fos mort.

Los electors del Llobregat han obert una suscripció de la quota de un ral per barba, al efecte de regalar una corda d' or á n' en Rubau Donadèn.

Jo al mateix temps n' obria un' altra á un centim per barba per regalar un nás de llaua á un tal don Aquilino.

Los rumors que han corregut aquests dias sobre la salut del rey, segons la *Epoca*, no han sigut més que una jugada de Bolsa.

Nota: 'ls periódichs més ministerials se 'n feyan càrrech y propalavan aquests rumors.

Conseqüencia: Luego 'ls periódichs ministerials quan jugan á la Bolsa no 's paran en barras.

Perque ells aixó si, adoran á don Alfonso, sobre tot al veurel seu busto acunyat en las monedas de 5 duros.

Noticia de la *Correspondencia*: «Lo rey dintre de poch anirà á pendre las ayguas en un establiment sulfurós.»
En Cánovas *sulfurantse*:—«No es necessari.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA.—Ca-ta-la-na.
- SINONIMIA.—Gracia.
- ANAGRAMA.—Maca-Cama.
- ROMBO.—
C
G A T
G O R R A
C A R D O N A
T R O N A
A N A
A

5. GEROGLIFICH.—Pea bascas las donas.
Han endavinat totes las solucions los ciutadans Ramonet, Patona y P. Ros, Nas de punta inglesa, Figorio de M. y Pam y Pipa; n' han endavinadas 4, Gos de presa, Un Campanillero y J. M. P.; y 3 no més Martí Roca y R. Un Barceloneti, Ballador del Mercantil de Reus y Noy del quart pis.

XARADAS.

I.

Venint tres dos prima-dos
tersa prima-dos-tres-quart,
sentí quart, y molt gojcs,
vaig mirar en mon esguart
y vaig veure que 'l jovent
tres una hu-dos d' allí prop,
cantavan alegrement.
tot beben hu, dols com rop;
vam unírnos y tots junts,
se 'n tornarem cap á Tot,
en qual poble vaya uns punts!
vam renyir sols per un un mot.

DEUET DE REUS.

ANAGRAMA.

Serás un gran tot Vidal
si en la CAMPANA DE GRACIA
no t' agrada la total.

NAS DE PUNTA INGLESA.

MUDANSA.

Un cert dia vaig passá
pel carrer total ab a,
y entrant a casa en Moltó
vaig comprar un tot ab o.

F. ALBERTI Y J.

CONVERSA.

—Ahont vás Ramón?
—Cada dia 'm preguntas lo mateix. Búscaho, que entre tots dos ho havém dit.

MXRTXN RXXC.

GEROGLIFICH.

×
a
ROSA
val
EEE
IA

UN BISMARCK.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d'insertarse, 'ls ciutadans J. P. de Vidreras, Nas de Punta-inglesa, Deuhet de Reus y F. Alberti y J.

Las demés que no s' anomenan ne 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans J. C. del Prat, Ballador del Mercantil de Reus, J. Prats y N., Patona y P. Ros, A. Olivó, Pepet Bondia, S. Fontapada, Viva 'l Xivarri, Joan Mitj-Corcoll, Dos-F. de la cova y Pere Ganso.

Ciutada F. Alberti y J.: Publicarém lo nivell de paraulas, y 'l ters de sílabas.—Deuhet de Reus: Id. molta cosa de lo que 'ns envia.—Nas de punta inglesa: Id. los geroqlifichs y la mudansa.—J. P. de Vidreras: Id. lo trenca-closcas.—Un Barceloneti: Id. dos rombos.—Pam y Pipa: Id. lo sisé numéric.—Figorio de M.: Id. trenca-caps y rombos.—Noy del quart pis: Id. rombo y logogrifo.—Petitet: Idem ters de sílabas y rombos.—Antidicosmopoliterapich: Id. una mudansa.—S. Spa-Ris: Id. trenca-closcas.—Bonifaci-Malcarrat: L' orient tal esta molt be.—Valencia de Valencia: Lo trenca-closcas hi anira.—A. Rosell: Id. la poesia qu' es molt intencionada.—Martí Roca y R.: Id. trenca-closcas rombo y dos logogrifos.—F. E. y Floranset de Reus: Id. molta part de lo que 'ns envia.—Pan Curriols: Lo qu' encare esta dret es en Montero Ros y 'l qu' es a terra, en Becerra.—J. Baulcells: En la poesia hi ha poca facilitat.—S. Guitarra: Lo quento arreglat podrá insertarse.—J. Ramon G.: Podrá insertarse l' acentigralo.—S. Roba: La poesia es molt frivola.—J. M. L.: Insertarém sinonimia y trenca-closcas.—Tros de pá: 'N parlarém en l' Esquella proxima.—Un Bismarck: Insertarém casi tot lo que 'ns envia. J. C. (San Pere de Riu): Si posavam la noticia tal com nos la envia, 'ns la farian pagar mol cara.—Ciutadans J. X. (Santa Coloma), J. S. (Rosas), S. F. (Granollers) y J. C. (Camarasa): Quedan publicadas las noticias que 'ns envian.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Iasso Arch del Teatro 21 y 23.

Si per molt temps governan aquests gansos
la pobra acabarà venent romansos.